

Sygn. akt I C 547/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: S S.R. Kinga Grzegorzczyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Novottny

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę 34678,53 złotych

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz T. K. kwotę 34678,53 (trzydzieści cztery tysiące sześćset siedemdziesiąt osiem 53/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz T. K. kwotę 3967 (trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1184 (tysiąc sto osiemdziesiąt cztery) złote tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,
4. zwraca ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 342,01 (trzysta czterdzieści dwa 01/100) złote z kwoty zaksięgowanej pod pozycją 500008788301 tytułem niewydatkowanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt I C 547/15

UZASADNIENIE

W dniu 15 lipca 2015 r. T. K. wystąpił przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. z pozwem o zapłatę kwoty 11000 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 10100 zł od dnia 13 września 2011 r. do dnia zapłaty i od kwoty 307,50 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że dochodzone roszczenie pozostaje w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 30 listopada 2011 r., w którym uszkodzeniu uległ należący do powoda samochód marki H. o nr rej. (...). Pozwany odmówił przyjęcia odpowiedzialności za powyższe zdarzenie.

[pozew k.3-5]

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kosztów opłaty od pełnomocnictwa. Pełnomocnik pozwanego zakwestionował powództwo co do zasady, podnosząc, że jedyną przyczyną zaistnienia

przedmiotowego zdarzenia było naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez powoda, co potwierdza wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 22 kwietnia 2013 r., wydany w sprawie sygn. akt VII W 3381/12, uznający powoda za winnego przedmiotowego zdarzenia. Pełnomocnik pozwanego zakwestionował również wysokość dochodzonego roszczenia oraz daty początkowe naliczania odsetek wskazane w pozwie.

[odpowiedź na pozew k.32-38]

W piśmie procesowym z dnia 28 września 2015 r. pełnomocnik powoda sprecyzował roszczenie, wskazując, że powód dochodzi od strony pozwanej kwoty 11000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty tytułem częściowego naprawienia szkody.

[pismo k.51-53]

Na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2016 r. pełnomocnik powoda oświadczył, że w pozwie na skutek omyłki pisarskiej została mylnie wpisana kwota dochodzona pozwem i odsetki. Ponadto wyjaśnił, że dochodzona kwota 11000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2012 r. stanowi wyłącznie częściowe odszkodowanie za szkody w pojeździe powoda. Natomiast pełnomocnik strony pozwanej oświadczył, że z dniem 1 grudnia 2015 r. strona pozwana zmieniła firmę na (...) Spółka Akcyjna w W. i złożył na tę okoliczność odpis pełny z KRS pozwanej Spółki.

[protokół rozprawy k.107-108]

Na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2016 r. pełnomocnik powoda oświadczył, że kwestionuje opinię biegłego R. B. (1) wydaną w postępowaniu sygn. akt VII W 3381/12.

[protokół rozprawy k.121]

W piśmie z dnia 19 lutego 2018 r., złożonym tego samego dnia na rozprawie, pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo o kwotę 23678,53 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Pełnomocnik strony pozwanej otrzymał odpis tego pisma na rozprawie w dniu 19 lutego 2018 r.

[pismo k.248, e-protokół rozprawy 00:27:45-00:37:11 CD k.253]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2011 r. na terenie parkingu Centrum Handlowego (...) przy ulicy (...) w Ł. doszło do zderzenia się pojazdu marki H. (...) nr rej. (...), kierowanego przez T. K. i samochodu marki F. (...) nr rej. (...), kierowanego przez W. J..

[okoliczność bezsporna]

Do zdarzenia doszło na odcinku jezdni bezpośrednio przed wejściem do hipermarketu, gdzie stoją zaparkowane samochody i taksówki. Miejsce zdarzenia stanowi teren oznakowany jako strefa ruchu, w którym obowiązuje ograniczenie prędkości do 20 km/h. Teren parkingu posiada oznakowania pionowe i poziome. Kierunki ruchu wyznacza oznakowanie poziome.

[okoliczność bezsporna; ponadto zdjęcia k.116]

W. J. wraz z E. R. chciał wyjechać z parkingu i podjął manewr skrętu w prawo. Przed wjazdem na skrzyżowanie zauważył zakaz wjazdu i zaczął cofać. W tym momencie z przodu nadjechał powód i skręcił w lewo w alejkę, w której znajdował się pojazd W. J..

[dowód: zeznania świadków E. R. k.111 i W. N. k.111]

Przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze Policji K. M. (1) i K. K. sporządzili szkic miejsca zdarzenia na podstawie stanu zastanego i ustalili, że sprawcą zdarzenia był powód, kierujący samochodem marki H. (...). T. K. otrzymał mandat karny w wysokości 250 zł oraz 6 punktów karnych. Kierowcy samochodu marki F. (...) udzielono jedynie pouczenia. Powód skorzystał z prawa do odmowy przyjęcia mandatu karnego, w związku z czym w dniu 12 stycznia 2012 r. VI Komisariat Komendy Miejskiej Policji w Ł. na podstawie art. 98 k.w. skierował do Sądu Rejonowego dla Łodzi–Widzewa w Łodzi wniosek o ukaranie T. K. w postępowaniu zwyczajnym za spowodowanie powyższego zdarzenia. Wyrokiem nakazowym z dnia 23 stycznia 2012 r., wydanym w sprawie sygn. akt VII W 163/12, Sąd Rejonowy dla Łodzi–Widzewa w Łodzi uznał obwinionego T. K. winnego zdarzenia z dnia 30 listopada 2011 r. i na podstawie art. 98 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 zł. Na skutek sprzeciwu obwinionego od powyższego orzeczenia, wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2013 r. wydanym w sprawie sygn. akt VII W 3381/12 Sąd Rejonowy dla Łodzi–Widzewa w Łodzi uznał T. K. winnym popełnienia czynu wypełniającego dyspozycję art. 86 § 1 k.w., i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 38 § 1 i 2 k.w. wymierzył mu karę nagany. Wyrok ten został utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem wydanym w sprawie sygn. akt V Ka 987/13 w dniu 29 października 2013 r.

[dowód: notatka urzędowa k.1-2, szkic k.9, wniosek o ukaranie k.29-29 odwr., wyrok nakazowy k.33, sprzeciw k.39, zarządzenie k.38, wyroki k.240-240 odwr. i 290 w załączonych aktach Sądu Rejonowego dla Łodzi–Widzewa w Łodzi sygn. akt VII W 3381/12]

Kierujący samochodem F. (...) nr rej. (...) W. J. naruszył zasady ruchu drogowego i popełnił błąd w taktyce jazdy. Nie zastosował się do obowiązującego oznakowania poziomego. Poruszał się niezgodnie z obowiązującym kierunkiem ruchu, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem H. (...) nr rej. (...). Powód nie naruszył zasad ruchu drogowego. Nie miał technicznych możliwości zatrzymania kierowanego pojazdu przed punktem kolizyjnym. Koszt naprawy samochodu powoda przy uwzględnieniu części oryginalnych wynosi 34678,53 zł, przy użyciu części oryginalnych i alternatywnych o jakości Q - 33253,31 zł, zaś przy użyciu części oryginalnych i alternatywnych o jakości P, PJ, PT - 33100,64 zł. Wartość przedmiotowego pojazdu w dniu szkody wynosiła 42800 zł brutto.

[dowód: pisemna opinia biegłego k.134-187, pisemna opinia uzupełniająca biegłego k.203-219, pisemna opinia uzupełniająca biegłego k.231-233]

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 5 grudnia 2011 r.

[dowód: zarejestrowanie szkody w aktach szkody na CD k.45]

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania.

[okoliczność bezsporna]

We wniosku z dnia 1 grudnia 2014 r., skierowanym do Sądu Rejonowego dla Warszawy–Śródmieścia w Warszawie, T. K. zawiązał (...) Spółkę Akcyjną w W. do zawarcia ugody, na co Towarzystwo (...) nie wyraziło zgody.

[dowód: wniosek k.2-3, protokół rozprawy k.28 załączonych akt Sądu Rejonowego dla Warszawy–Śródmieścia w Warszawie sygn. akt I Co 2873/14]

Z dniem 1 grudnia 2015 r. (...) Spółka Akcyjna w W. zmieniła firmę na (...) Spółka Akcyjna w W..

[dowód: odpis pełny z KRS k.101-105]

Sąd pominął załączoną do pozwu kalkulację kosztów naprawy, albowiem została ona sporządzona na zlecenie powoda, a pełnomocnik strony pozwanej ją zakwestionował.

Sąd pominął zeznania świadków K. M. (2) i K. K. – funkcjonariuszy Policji, którzy po zgłoszeniu przyjechali na miejsce zdarzenia. Świadczyli nie pamiętali dokładnie przebiegu zdarzenia i opierali się w tym zakresie na okazanych im notatkach sporządzonych na miejscu zdarzenia.

Sąd pominął również zeznania świadka W. J., który nie pamiętał okoliczności zdarzenia, stwierdzając jedynie, że wszystko, co zeznał w sprawie karnej, jest zgodne z prawdą, a on sam po wyroku karnym wymazał wszystko z pamięci.

Z przyczyn wskazanych w dalszej części uzasadnienia Sąd oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez pełnomocnika strony pozwanej w piśmie z dnia 24 października 2017 r.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowi przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Stosownie do treści art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody, a zatem wysokość odszkodowania powinna jednocześnie odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym skutkom zdarzenia, z którego wyniknęła szkoda.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem (art. 415 k.c.). Ze względu jednak na fakt, że ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Ponadto z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest obowiązany do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m. in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 cyt. ustawy).

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził od strony pozwanej zapłaty kwoty 34678,53 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu marki H. (...) nr rej. (...), które powstały w wyniku kolizji drogowej z dnia 30 listopada 2011 r. z udziałem pojazdu powoda oraz samochodu marki F. (...) nr rej. (...).

Zarówno na etapie postępowania likwidacyjnego, jak i w toku procesu strona pozwana kwestionowała zasadę swojej odpowiedzialności, podnosząc, że jedynym powodem zaistnienia przedmiotowego zdarzenia było naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez powoda. Pełnomocnik strony pozwanej powoływał się w tym zakresie na prawomocny wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt VII W 3381/12. W ocenie strony pozwanej powód nie udowodnił, aby kierujący samochodem marki F. (...) przyczynił się w jakikolwiek sposób do zaistniałego zdarzenia. Pozwany kwestionował również wysokość roszczenia dochodzonego przez powoda, wskazując przy tym, że kwota ustalona przez pozwanego tytułem odszkodowania za koszty naprawy pojazdu została ustalona prawidłowo i umożliwiła przeprowadzenie uzasadnionej ekonomicznie i celowej naprawy pojazdu oraz przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Ponadto w ocenie pozwanego naprawa pojazdu winna nastąpić z wykorzystaniem oryginalnych części zamiennych, bez logo producenta pojazdu (o symbolu Q) lub z użyciem części niepochodzących od producenta pojazdu lecz mających porównywalną jakość (o symbolach P, PJ, PT).

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść powołanego przepisu, stwierdzić należy, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, albowiem z faktów tych powód wywodzi swoje prawo. Do przeciwnika procesowego należy natomiast wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających

jego powstanie. Zasada ta znajduje również swoje odzwierciedlenie w art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podkreślić należy, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego. To strony mają przez swoje aktywne działanie, którym jest między innymi wskazywanie dowodów, zadawanie pytań świadkom oraz stronom udowodnić fakty, z których wywodzą skutki prawne. Aktualnie rzeczą Sądu jest jedynie kontrolowanie, czy strony prawidłowo wypełniają swoje kontradiktoryjne obowiązki.

Pełnomocnik strony pozwanej twierdził, że o winie powoda a nie W. J. przesądza wyrok wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie sygn. akt VII K 3381/12. Z twierdzeniem tym nie sposób się zgodzić, albowiem zgodnie z art. 11 zd. 1 k.p.c. sąd jest związany jedynie ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa. Tymczasem w powołanym wyroku karnym powód został uznany winnym popełnienia nie przestępstwa, a jedynie wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Wyrok wydany przeciwko powodowi w sprawie karnej nie wiąże zatem w tym przypadku sądu rozpoznającego roszczenie cywilne.

W ocenie Sądu powód w niniejszym procesie wykazał, że winę za spowodowanie zdarzenia w dniu 30 listopada 2011 r. ponosi W. J., kierujący pojazdem marki F. (...) nr rej (...).

Z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej Z. G. jednoznacznie wynika, że to kierujący samochodem marki F. (...) nr rej. (...) - W. J. naruszył zasady ruchu drogowego i popełnił błąd w taktyce jazdy, albowiem nie zastosował się do obowiązującego oznakowania poziomego i w konsekwencji poruszał się niezgodnie z obowiązującym kierunkiem ruchu, to jest pod prąd, co doprowadziło do zderzenia z samochodem marki H. (...) nr rej. (...), należącym i kierowanym przez T. K.. Biegły wskazał również, że powód w żaden sposób nie naruszył w przedmiotowym zdarzeniu zasad ruchu drogowego, albowiem poruszał się z dozwoloną prędkością i podejmując manewr skrętu w lewo w ulicę jednokierunkową, mógł przypuszczać, że inni uczestnicy będą poruszać się po parkingu zgodnie z przepisami. Dojeżdżając do skrzyżowania na parkingu Centrum Handlowego (...) w Ł. powód nie mógł się spodziewać, że ze względu na obowiązujący kierunek ruchu na tym odcinku jezdni pojawi się samochód, jadący pod prąd. Biegły wykluczył przy tym, aby za stwierdzeniem, że to powód naruszył zasady ruchu drogowego, miała świadczyć wielkość promienia, z jakim powód wykonywał manewr skrętu w prawo w ulicę jednokierunkową, po której poruszał się pojazd marki F. (...). Biegły wskazał przy tym, że powód, wykonując manewr skrętu z ulicy dwukierunkowej w prawo w ulicę jednokierunkową, mógł zająć zarówno prawy, jak i lewy pas, przy czym wskazał, że oś jezdni na tym odcinku jest umowna i nie jest w żaden sposób zaznaczona. Ponadto biegły wyraźnie zaznaczył, że z uwagi na nawierzchnię jezdni, czas reakcji powoda i możliwość zauważenia przez niego kierującego pojazdem F. (...), powód - podejmując manewr obronny w postaci hamowania - nie miał technicznych możliwości uniknięcia zderzenia i zatrzymania się przed punktem kolizyjnym. Uniknięcie zderzenia nie było również możliwe w przypadku podjęcia manewru hamowania przez kierującego samochodem marki F. (...).

Zastrzeżenia do opinii biegłego sądowego Z. G., która nie była zbieżna z opinią biegłego sądowego R. B. (1), wydaną w toku postępowania karnego w sprawie sygn. akt VII W 3381/12, zgłaszał pełnomocnik strony pozwanej, wnosząc ostatecznie o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego R. B. (1) na poczynienie ustaleń zgodnie z tezą dowodową sformułowaną w postanowieniu Sądu oraz wskazania zakresu i przyczyn, dla których nie zgadza się z opinią wydaną w sprawie przez biegłego Z. G., ewentualnie o dopuszczenie dowodu z konfrontacji biegłych R. B. (2) i Z. G. na okoliczność ustalenia powstałych zasadniczych różnic w interpretacji dowodów materialnych i dokumentów szkodowych oraz przepisów ruchu drogowego, ewentualnie o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego (k.241 odwr.).

Dopuszczeniu dowodu z opinii wydanej w toku postępowania karnego sprzeciwiał się pełnomocnik powoda. Kierując się zasadą bezpośredniości dowodów, przy braku zgody jednej ze stron na wykorzystanie dowodu pozyskanego w toku innego postępowania, brak jest podstaw do dopuszczenia tego dowodu w rozpoznawanej sprawie.

Wbrew twierdzeniom pełnomocnika strony pozwanej opinia biegłego sądowego Z. G. jest logiczna, spójna i wyczerpująca. Biegły sporządzając opinię zapoznał się zarówno z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie

cywilnej, jak i tym znajdującym się w aktach sprawy karnej, w tym również z opinią biegłego R. B. (1). Opinię sporządził jednak tak, jakby opinii biegłego R. B. nie było. W ocenie Sądu zadaniem biegłego w rozpoznawanej sprawie była ocena zachowania uczestniczących w kolizji, przy wykorzystaniu posiadanych przez biegłego wiadomości specjalnych i doświadczenia zawodowego, a nie wydawanie opinii na podstawie opinii innego biegłego tej samej specjalności czy też ustosunkowywanie się do opinii biegłego tej samej specjalności, wydanej w innej sprawie na te same okoliczności.

Biegły Z. G. wskazał, że przyczyną inicjującą całe zdarzenie był fakt, że kierujący samochodem F. wykonał manewr skrętu w prawo z drogi dojazdowej miejsc parkingowych w jednokierunkową drogę oznakowaną znakami poziomymi, nie stosując się do tych znaków, a zatem jechał pod prąd.

Pełnomocnik strony pozwanej nie wykazał, aby opinia biegłego Z. G. była obarczona błędami merytorycznymi. Wskazywał jedynie, że jest ona sprzeczna z opinią biegłego R. B. (1) wydaną w sprawie VII W 3381/12, który wskazał, że powód nie zachował należytej ostrożności poprzez nieuważną obserwację drogi, wykonanie wjazdu w alejkę dojazdową łukiem o dużym promieniu skrętu, prowadzącym do przecięcia przez ten pojazd nie wyznaczonej osi jezdni, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki F. (...), powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Biegły Z. G. ustosunkował się do powyższych twierdzeń, wskazując, że w miejscu zdarzenia nie było namalowanej widocznej środkowej linii, a sam powód, skręcając w jednokierunkową drogę dojazdową, mógł zająć zarówno prawy, jak i lewy umowny pas. W ocenie Sądu opinia wydana w sprawie przez biegłego Z. G. jest jasna, zupełna i logiczna. Biegły wykonał opinię zgodnie z tezą dowodową zakreśloną przez Sąd, a następnie ustosunkował się do zastrzeżeń strony pozwanej, która nie przedstawiła żadnych konkretnych i merytorycznych zarzutów co do tej opinii, które wskazywałyby na jej wadliwość i podważały jej wiarygodność.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wnioski strony o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego nie jest uzasadniony, jeżeli w przekonaniu sądu opinia biegłych złożona w sprawie jest na tyle stanowcza i wyczerpująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienie wymagające wiadomości specjalnych bądź też jeżeli opinia dotychczasowego biegłego nie jest korzystna dla strony zgłaszającej wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego (tak m. in. SN w wyrokach z 17.03.1999 r., II CKN 210/98, Legalis; z 30.5.2007 r., IV CSK 41/07, Legalis; z 10.1.2002 r., II CKN 639/99, Legalis; z 18.10.2001 r., IV CKN 478/00, Legalis; z 4.8.1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS z 2000 r., nr 22, poz. 807 i z 5.11.1974 r., I CR 562/74, Legalis).

Reasumując, brak było podstaw do uwzględnienia wniosków dowodowych zgłoszonych przez pełnomocnika strony pozwanej w piśmie z dnia 24 października 2017 r.

Zgodnie z opinią biegłego sądowego Z. G., w zakresie nie kwestionowanym przez żadną ze stron, uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda w związku ze zdarzeniem z dnia 30 listopada 2011 r. przy uwzględnieniu części oryginalnych wyniósł 34678,53 zł, przy uwzględnieniu części oryginalnych i alternatywnych o jakości Q – 33253,31 zł, a przy uwzględnieniu części oryginalnych i alternatywnych o jakości P, PJ, PT – 33100,64 zł.

Przepis art. 361 § 1 i 2 k.c. wprowadza zasadę pełnego odszkodowania. Pełniona przez odszkodowanie funkcja kompensacyjna oznacza, że odszkodowanie winno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy poprzedzający zdarzenie szkodzące, nie mogąc jednocześnie wzbogacić poszkodowanego poprzez przewyższenie wysokości faktycznie poniesionej szkody. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (tak m. in. SN w uchwale siedmiu sędziów z 12.04.2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112). Wątpliwości czy nowe części zamiennne powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190), w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględnić ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Jeśli zaś

ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodu (tak m. in. SN w postanowieniu w sprawie sygn. akt III CZP 85/11). Należy również wskazać na ugruntowane orzecznictwo, zgodnie z którym obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza jej dokonać (tak m. in. SN w uchwale z 15.11.2001 r., III CZP 68/01, OSPIKA z 2002 r., nr 7-8, poz. 103 oraz wyroku z 7.08.2003 r., IV CKN 387/01, Lex nr 141410).

W orzecznictwie wskazuje się również, że koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nie przewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. (tak m. in. SN w postanowieniu z 12.01.2006 r., III CZP 76/05, Biuletyn SN 2006/1).

W oparciu o wydaną w toku procesu opinię biegłego sądowego Sąd ustalił, że wysokość uzasadnionych kosztów naprawy samochodu marki H. (...) nr rej. (...) po zdarzeniu z dnia 30 listopada 2011 r. przy wykorzystaniu oryginalnych części zamiennych wynosi 34678,53 zł. Sąd ustalił także, że wartość przedmiotowego pojazdu w dacie szkody w stanie nieuszkodzonym wynosiła 42800 zł.

W tym miejscu należy wskazać na marginesie, że biegły w opinii wskazał, że dla przedmiotowego pojazdu z części alternatywnych występował tylko skraplacz klimatyzacji. Z kosztorysu naprawy sporządzonego przez pozwanego oraz mapki pomiaru powłoki lakierowanej można przyjąć, że w pojeździe znajdowały się elementy oryginalne. Elementy te nie były poddawane naprawom blacharskim z użyciem masy szpachlowej. Rzeczoznawca dokonujący oględzin na zlecenie strony pozwanej w toku postępowania likwidacyjnego również nie stwierdził, aby elementy nie były oryginalne lub by były wcześniej naprawiane. Brak jest także zapisów o wcześniejszych uszkodzeniach.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. oraz w zw. z art. 14 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152 ze zm.). Strona pozwana powinna była wypłacić powodowi odszkodowanie w terminie trzydziestu dni od daty zgłoszenia szkody, co w przedmiotowej sprawie miało miejsce w dniu 5 grudnia 2011 r. Pozwane Towarzystwo w wyznaczonym przez ustawodawcę terminie nie wypłaciło powodowi żadnego odszkodowania, wobec czego pozostało w zwłóce od pierwszego dnia po upływie owego trzydziestodniowego terminu, tj. 5 stycznia 2011 r., a zatem żądanie zasądzenia odsetek od dnia 10 stycznia 2011 r. jest w pełni zasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku.

O kosztach procesu w pkt 2 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik postępowania. Strona pozwana przegrała proces w całości, a zatem powinna zwrócić powodowi koszty procesu w łącznej wysokości 3967 zł (550 zł - opłata sądowa od pozwu, 1000 zł - wypłacona zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego, 2400 zł - koszty zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o obowiązujący w dacie wszczęcia postępowania § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. - tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 i 17 zł - opłata skarbową od pełnomocnictwa).

W toku postępowania nie została uiszczona opłata sądowa w kwocie 1184 zł od rozszerzonej części powództwa. Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 300 ze zm.) w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. nakazał w pkt 3 wyroku pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi powyższą kwotę tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Na podstawie art. 80 pkt 1 w zw. z art. 84 pkt 2 cyt. ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd w pkt 4 wyroku zwrócił ze Skarbu Państwa na rzecz strony pozwanej kwotę 342,01 zł z kwoty zaksięgowanej pod pozycją 500008788301 tytułem niewydatkowanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.